

Сега си ледъ — слѣдъ малко — пламень,
Заспж ли азъ — ти ставашъ, бдишъ ;
Когато кажж : щж сжмъ камень !
Ти като восъкъ се топишъ .

Духътъ блуждай, умътъ се лъже ;
Ти не се мамишъ никой пжтъ,
Сънътъ не може да те свръже —
Неможе нищо на свѣтътъ !

Ти люшкашъ се, пжхтищъ, лудуващъ —
Звѣрь безъ юзда, море безъ миръ —
Деня копнѣйшъ, ноцѣ блънуващъ
За нѣкой растрошенъ кумиръ

Сърдце ! сърдце ! реви въ гърди ми !
Азъ тебъ сжмъ жертва — ти менъ робъ ;
И ти и азъ ще да заспиме
Кога заспиме въ мрачный гробъ .

VI.

Хайне.

Прѣстана буря ношна.
Съ раступано сърце
Искогнахъ вгнъ да видж
Любимото гнѣздце.

То бѣше струполено, —
Съ развѣянъ, прѣснатъ пухъ, —
А двѣтъ ластовички,
Че цвѣркаж ги чухъ.

Недѣйте плака, мили,
Надъ вашата бѣда ;
Гнѣздо си ново свийте, —
Хай дайте си труда !